

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 6 вересня 1986 року

№ 107 (3770).

Ціна 2 коп.

ЗА АВТОРИТЕТ СПІЛКИ

Постійно маємо дбати про авторитет нашої спільнотської організації. З цього приводу хочеться висловити й свою думку.

Щороку коло питань, якими займаються райкоми комсомолу, невблаганно розширюється. І часто тут ми впадаємо в крайнощі. То своєю діяльністю дублюємо зусилля керівників господарств, то мусимо братись за такі дрібні справи, що це не робить честі районному комітетові. І на вимогу вищестоящих органів вписуємо у свої заслуги такі заходи: побували в школі, поговорили з підлітком... Зрозуміло, що з комсомолу обов'язки виховання підлітків не знімаються, це найголовніше завдання, але чи треба про все до дрібниць звітувати?

Райком, на мою думку, повинен займатись соціально важливими питаннями. Тільки вони зможуть підняти авторитет Спілки — великі, важливі

справи. Ми часом то підміняємо господарські організації, то робимо одну і ту ж справу. Ми самі по собі, а вони самі по собі. Тобто виступаю за взаєморозуміння. Не підміняти один одного у розв'язанні одних і тих же питань, а координувати свої зусилля.

І ще один фактор, думаю, має вплинути на авторитет Спілки. Процентне співвідношення комсомольців і неспілкової молоді в організації — важливий показник авторитету організації. Та тільки в тому разі, коли показник цей не штучний. Нерідко ми невинувато поповнюємо комсомольські лави заради цього показника молоддю, яка не заслуговує носити високе звання комсомольця. Показник тоді зростає, але авторитет — ні.

Н. НІМЧУК,
перший секретар Гайворонського райкому комсомолу.

КМК ІСНУЄ ФОРМАЛЬНО?

Директор Малописицького заводу сухого молока Анастасій Іванович Силенко: «Комсомольсько-молодіжний колектив цеху по виготовленню продукції з незбираного молока нині існує формально».

Дійсно, від колишнього комсомольсько-молодіжного колективу залишилась лише добра слава. Недавно молоді заводчани ще визнавалися переможцями районного соціалістичного змагання, виборювали право бути

першими і серед КМК області. Та за успіхом і славою прогледіли тоді старіння колективу. Прогледіли в райкомі комсомолу, прогледіли, чого гріха таїти, і на самому заводі. Сьогодні їм по тридцять—тридцять три, вони на тих самих робочих місцях так само трудяться в цеху, але... У колективі звикли один до одного, спрацювалися. Робота ладиться. «Реконструкції» трудового колективу робити ніхто не збирається.

Перш ніж говорити щось, радить, слід сказати таке. Змінився не тільки вік членів колективу. Не працює на заводі й Володимир Лободасєв, який кілька років підряд був незмінним і, слід сказати, досить-таки серйозним секретарем заводської комсомольської організації. Справа від нього прийняла Світлана Кириченко. По інерції (чи за звичкою?) обрали й групкомсорг для «постарілого» комсомольсько-молодіжного колективу. Причому, працює групкомсорг зовсім не в цеху, а в заводській лабораторії, де приймають молоко з господарств району.

На заводі вже й не вживають цієї назви — комсомольсько-молодіжний. Значить, фактично КМК вже немає.

Новообраному комсомольському секретареві спільно з адміністрацією, райкомом ЛКСМУ слід створювати необхідні передумови для нового КМК.

В. ТІЛЬНОВ,
м. Мала Виска.

Коли настав час збирати кукурудзу на зерно, в колгоспі імені Суворова Бобринецького району створили комплексну механізовану ланку. До неї ввійшли кращі механізатори обох тракторних бригад. За кермо трактора «Т-150» сіп комсомолец Микола Столярець. На «Херсонці-7» Володимир Агапоненко — молодий механізатор, якого нещодавно прийняли кандидатом в члени КПРС. Він добре зарекомендував себе під час жнив. Сумлінно працює й зараз.

У сусідній загінці також молодіжний агрегат. Хлопці поспішають, адже на черзі соняшник, буряки. Всюди потрібні їхні хазяйновиті руки, юнацький запал. З ходу впорали понад 100 гектарів качанистої, кожний з яких дав по 40—45 центнерів зерна. Механізатори працюють під зорі до зорі, щоб за лічені дні звільнити всі масини під зяблеву оранку.

На знімку (зліва направо): тракторист Микола СТОЛЯРЕЦЬ і комбайнер Володимир АГАПОНЕНКО.

Фото В. РУДЕНКА

АНОНС

НАЗУСТРІЧ З'ІЗДУ

Не так багато часу пройшло відтоді, як ми розповідали про свої плани перебування комсомольської роботи у нас на підприємстві.

За вісім місяців члени бригади фрезерувальників на великих верстаках модельного цеху (керівник В. М. Драбина, групкомсорг Олександр Лисиця) вже додала темпів: планове завдання перекрито загальною на 3 проценти. Хлопці брали назустріч з'їзду підвищені соціалістичні зобов'язання, зокрема, по підвищенню понад норму

продуктивності праці на 2 проценти. Факт на сьогодні — 3,3. У бригаді кожен виробничий володіє, як мінімум, двома суміжними спеціальностями. Гідно суперничає з ними й комсомольсько-молодіжний колектив фрезерувальників малих верстатів цього ж цеху (бригадир П. М. Оніщук, групкомсорг О. Андрианов).

М. БІЛОУС,
секретар комітету комсомолу кіровоградського чавуноливарного заводу.

«Вечорами в нашому місті скучно, — кажуть завісидники кіровоградського кафе «Крижинка». — Єдина відрда: ось це кафе».

Наші кореспонденти пропели три вечори в «Крижинці».

Замітки про ці відвідання читайте в наступному номері «Молодого комуніста».

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Зламався холодильник. Терміново треба дзвонити у майстерню. Виявляється, телефон не працює. Доведеться звертатися до сусідів. Але вже час бігти у хімічистку, забрати речі, бо другий тиждень не вдається! А ще ж заплановано підвідати пральню...

Знайом картина? Щодня доводиться нам мати справу зі сферою послуг. Скільки іноді це потребує енергії та... нервів. З цього запитання й почалася розмова з головним інженером обласного управління побутового обслуговування М. М. МЕДВЕДЕНКОМ.

КОР: Микола Михайловичу, що робити, щоб поменше витрачати часу і душевних сил, необхідних нам для інших справ, при з'явленні потреби в послугі?

М. М. МЕДВЕДЕНКО: На сферу послуг нарікають і в переважній більшості цілком справедливо. Проблема багато і вирішити їх не так просто. Наше головне завдання: обслуговувати населення швидко, кваліфіковано, якісно.

КОР: Про проблеми ми ще поговоримо. Мені б хотілось почути про нові форми обслуговування населення за комплексною програмою виробництва товарів народного споживання і сфери обслуговування.

М. М. МЕДВЕДЕНКО: Налагодження служби побуту багато в чому визначається розвитком матеріально-технічної бази, яка представлена в області 1768 ательє, майстернями і приймальними пунктами, у тому числі 923 — у сільській місцевості.

У 1986 році прийнято спільну постанову облвиконкому і Мінпобуту УРСР «Про заходи по дальшому розвитку матеріально-технічної бази служби побуту в області на 1986—1990 роки», в якій передбачено за п'ятирічку побудувати, реконструювати і технічно переобзробити 259 побутових установ області, у тому числі 29 будинків побуту, 75 комплексних приймальних пунктів, 34 майстерні по ремонту складної побутової техніки, 32 перукарні, 28 пралень самообслуговування тощо.

Керуючись наказом Мінпобуту УРСР «Про заходи по дальшому поліпшенню

побутового обслуговування населення республіки на 1986—1990 роки» від 5 жовтня 1985 року, у новій п'ятирічці заплановано розширення мережі ательє, майстерень і приймальних пунктів об-

Служба побуту: деталі і прогнози

ласті на 81 одиницю, у тому числі в сільській місцевості — на 37 одиниць.

Втім, вам може здатися нецікавим те, що я спільно цифрами, але статистика — це дуже важлива річ. Ось ще одна цифра: сьогодні в області існує понад 600 видів послуг. Їх кількість і значимість зростає буквально з кожним днем. Серед нових форм, які в різній мірі, але вже впроваджуються у сфері послуг населенню, назва кілька: зроби сам, абонементне обслуговування, обслуговування вдома, термінове виконання замовлень, використання надомної праці тощо.

КОР: Серед перелічених вами форм деякі не потребують «перекладу», а ось, що означає форма «зроби сам», наприклад?

М. М. МЕДВЕДЕНКО: У вас є швейна машинка? Немає. А сукня, яку ви недавно придбали, вже вийшла з моди, бо мода змінюється швидко. Ті варто лише трохи переробити і вона знову модна. Ви можете зробити це самі на швейній фабриці, де вам виділять місце і все не-

обхідне. Зручно? Звичайно. І обійдеться вам це недорого. Така форма для нас ще зовсім нова, самообслуговування використовуємо поки що лише в пральнях. Та й пралень таких небагато. Як свідчать побажання замовників, вони вигідні, практичні. Отже, будемо розширювати мережу. Яка ще форма вас цікавить?

КОР: Абонементне обслуговування.

М. М. МЕДВЕДЕНКО: Цю форму найдодільніше запроваджувати у сфері ремонту побутових технік. Наприклад, ремонт холодильника. Щомісяця ви вносите плату, а якщо у вас холодильник зламався,

вам його відремонтують швидко і безкоштовно. Абонементне обслуговування запроваджується і в перукарнях. За місяць раніше ви можете записатися до перукарня на необхідний вам день. І в цей день, у призначений час вам зроблять зачіску. Звичайно, абонементне обслуговування не виключає «живої черги».

У перукарні повинні бути майстри, які обслуговують не за абонементом. До речі, говорячи про нові форми послуг, я ще не назвав ательє «Молодіжна мода» і перукарню «Молодіжна зачіска», які функціонуватимуть у цій п'ятирічці.

Вони створені з метою виховання у молоді гарного смаку, вміння одягатися не крикливо, а красиво і модно. Водночас форма обслуговування молоді буде пропагувати радянську моду.

КОР: Микола Михайловичу, я дуже рідко звертаюсь за послугами хімічистки, але знаю з численних смарг у газету, що в цій сфері не все гаразд. Насамперед: час виконання замовлення.

М. М. МЕДВЕДЕНКО: У дванадцятій п'ятирічці жителі області отримають тер-

мінову хімічистку. Щодо часу, то трохи і самі наші замовники винні. Ціле літо хімічистка стоїть бездіяльно, а починається осінньо-зимовий сезон — всі кидаються за послугами хімічистки. Обслуговування по три зміни працює і все одно не встигає. А чи не краще було б: скинув пальто — віддай у хімічистку, не чекай, коли сезон почнеться. Хоча, звичайно, і нам треба працювати оперативніше і високіше. До цього прагнемо.

КОР: Від чого взагалі залежить листівка послуг?

М. М. МЕДВЕДЕНКО: Насамперед від кваліфікації працівників сфери. В нашій області всього лиш три фотоательє вищого розряду. Два в Кіровограді і одне у Знаменці.

У високорозрядних ательє виготовлятиметься одяг високої якості і найрізноманітнішого асортименту, особливо комплектний одяг. Поки що ательє «Люкс», що функціонує в обласному центрі, не може задовольнити всіх бажаних. Незважаючи на те, що ательє «дороге», черга там не зменшується. Тож будемо збільшувати кількість таких ательє, а також салонів-перукарень.

КОР: А як у сфері послуг з надрами взагалі?

М. М. МЕДВЕДЕНКО: Робочі руки завжди потрібні. Незважаючи на те, що у нас є свої профтехучилища, які готують працівників певного фаху, «голод» ми відчуваємо. Люди потрібні і в перукарнях, і в ательє, і в ремонтних майстернях. Практикуємо суміщення праці, тобто, якщо комусь треба «підробити», він може запропонувати свої послуги сфері послуг. Між іншим, запровадження такої форми, як праця надомників, на мою думку, принесе хороші результати. А взагалі на п'ятиріччю заплановано впровадження 62 видів нових послуг.

ХОРОША СПРАВА НЕ БУВАЄ МАЛОЮ

Ще порівняно недавно це підприємство було серед відстаючих у своїй галузі. Неритмічність у роботі, постійні зриви з виконанням плану, апарали, які аж ніяк не сприяли боротьбі за якість продукції — все це якось 2—3 роки тому не було на Олександрійському заводі підйомно-транспортного обладнання дивини. І, певно, так чимало його працівників у той час не мали цілковитої певності, що можна якось інакше — організованіше, діловитіше — поводити справу.

1985 рік став переломним. Вперше за багато років завод успішно справився з плановими завданнями. Продуктивність праці на підприємстві склала 32,9 процента проти попереднього року. В першому кварталі минулого року колектив заводу добився вагомого успіху — зайняв друге місце у Всесоюзному соціалістичному змаганні підприємств Мінважмашу СРСР, а за підсумками першого півріччя визнаний переможцем цього змагання.

ПЕВНО, немає необхідності наводити тут аж надто багато цифр, які б засвідчили вагомість досягнень заводу.

Економічна міць заводу, а підтак і можливості його колективу зросли помітно. Сталося це, самі розумієте, не за помахом чарівної палички. І навіть не через одне тільки бажання нового директора В. М. Месняніна, із прикладом якого колектив зумів зробити такий якісний ринок у своїй роботі.

Що люди в колективі заводу ПТО — люди знаточі, амбілі, сумнівів нема. Може, якраз розумного, знаючого, діловитого, людяного й вимогливого керівника їм не вистачало дошкі. Розуміти, відчувати потреби й завдання часу, прислухатися до людей, перекопувати не словами, а ділами — про це завдання керівників з усією відвертістю говорив у доповіді на параді активу Хабаровської крайової партійної організації Генеральний секретар ЦК КПРС М. С. Горбачов. Істинність цих слів уже перевірена, можна сказати, і практикою роботи колективу Олександрійського заводу ПТО.

На заводі йде велика реконструкція: цілі цехи переселяються до нових сучасних приміщень; заводжується верстати з числовим програмним управлінням (на них працюють виключно молоді); немало робиться і для створення в цехах здорового мікроклімату (куточки живої природи з фонтанами), для благоустрою території (лині розбиваються клумби при вході до нового корпусу, будується волейбольна площадка)... На очах міняється обличчя заводу, міняються його люди. Але чи всі? Чи до кінця перемогли тут інерцію минулих років?

ХАЙ ЦЕ не здається ложкою дьогтю в бочці з медом, — говорила

мені секретар комітету комсомолу підприємства Ольга Смолева, — але певні проблеми у роботі з молоддю поза виробничим у нас залишаються. І я не хотіла б тут їх применшувати, прикриваючи успіхами колективу.

Що ж, така позиція Ольги видається послідовною і принциповою. Не претендуючи дати тут наукове визначення людського фактора, варто, певно, наголосити на його універсальності, так би мовити, чинності в усіх сферах нашого життя.

Іде випадково, певно, країні спортсменів, активні учасники всіх масових заходів, що яких того дня розповів мені й заводський інструктор по спорту С. Недвига, працюють саме в крановому цеху. Причина, вважають Сергій та Ольга, не лише в тому, що там найбільше молоді — їм чимало є й в інших підрозділах. Просто тут є багато чого такого, що, цementsуючи колектив, виховує в людях відповідальність за нього. Певно, не випадково саме тут на дільниці дистанційного управління працює країнський КМК, де групкомсоргом Микола Волощук...

Але — дивина — коли ми почали ділити людей, котрі постійно проявляють активність в комсомольських заходах, то більше двадцяти п'яти не змогли нарахувати (а комсомольська організація заводу налічує близько трьохсот). В чому ж справа?

— Та що там гадати, — заявила Ольга Смолева, — у нас, буває, щоб залучити деяких рядових співачок до якого цікавого діла, треба за ними добряче побігати. Є ще такі, що в очі кажуть: «Відробля вісім годин — і все. Маю важливі справи»...

Пі, не будемо після цих Ольжиних слів одразу за-

писувати всіх «неактивних» до розряду несподобних. Бо в житті справді бувають поважні причини для того, щоб не братися за якусь справу, — скажімо, повна відсутність інтересу до неї... Але, певно, не випадково повила про це мову комсомольський секретар, та й не вона перша це робить. Що там казати про рядових комсомольців, коли навіть першою країнщицею комсорг кранового цеху Вікторія Захарчук не знаходить достатньо часу, аби впорядкувати спілчанські справи в цеху, розібратися до кінця з питаннями, й постановкою членів ВЛКСМ на облік...

МАБУТЬ, не слід нам розраховувати на те, щоб сьогодні розставити всі крапки над «і» в комсомольських проблемах цього підприємства. Але, ознайомившись із життям спілчанської організації, звертимо увагу на одну обставину: при всій своїй численності заходи комсомольської організації не складаються в якусь систему. Той же самий огляд художньої самодіяльності був сам по собі, а недавнє свято Нептуна на заводській турбазі на Дніпрі — саме по собі. Коли ми прощалися, О. Смолева доречно зауважила з цього приводу:

— Мабуть, помика комітетчиків, та й моя теж, була в тому, що ми дозволяли собі час від часу розслабитися, провівши той чи інший великий захід, дати хлопцям та дівчатам «відвинути» від цікавої справи. Може, тому й доводилось щоразу їх заново «заводити»...

Робота з людьми — це не настільки проста штука, щоб у такому випадку, як щойно розказаний, одразу роздавати готові рецепти. Але безперечно є те, що повнокровна активізація людського фактора в діяльності заводу має включати часточку живої зацікавленості, ініціативи, творчості кожного комсомольця, кожної молодої людини. Тут одним паріканням на відсутність активності не обійдемося. Куди важливіше (і куди важче) перекопати всіх, що неважливих справ не буває, що все, за що борється спілчанська організація, — дуже потрібне, надзвичайно цікаве і значною мірою невідкладне.

Певно, що все розказане сьогодні — це ще й підказка передовому колективові, який проводить велику реконструкцію виробництва, не обмежуватися лише виробничими питаннями, але більше, краще дбати про реконструкцію психології людей, особливо молодих — тих, що визначатимуть завтрашній день заводу.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ,
спецнар «Молодого комунаря».

ХІД ПЕРЕДПЛАТИ ГАЗЕТИ «МОЛОДИЙ КОМУНАР»

(НА 1 ВЕРЕСНЯ — В ПРОЦЕНТАХ
ДО РІВНЯ ТИРАЖУ 1986 РОКУ).

Голованівський	43,6
Вільшанський	42,8
Бобринецький	39,8
Устинівський	37,1
Новгородківський	35,8
Новоміргородський	34,4
Олександрівський	34,1
Маловісиківський	30,5
Компаніївський	29,8
Захарчук не знаходить достатньо часу, аби впорядкувати спілчанські справи в цеху, розібратися до кінця з питаннями, й постановкою членів ВЛКСМ на облік...	25,0
Новоархангельський	23,7
Долинський	23,0
Петрівський	22,8
Добровеличківський	21,1
Онуфріївський	15,5
м. Кіровоград	13,6
Світловодський	12,2
Новоукраїнський	11,2
Ульяноівський	10,2
м. Олександрія	10,1
Гайворонський	8,8
Знам'янський	8,1
Олександрівський	5,2

Дані про передплату молодіжних газет на сьогоднішній день розрожують. Так, на перше вересня газету «Молодий комунар» передплатили 4231 чоловік. Це третина до минулорічного рівня.

Незадовільно передплачується і «Комсомольское знамя». В області оформлено тільки 607 примірників, тобто 26,6 процента до щорічного тиражу, а в Новоукраїнському районі лише 5 примірників, в Олександрійському та Бобринецькому — по 3, в Вільшанському — 4.

Повільно йде передплата в Олександрійському, Гайворонському, Ульяновському, Новоукраїнському, Онуфріївському районах та містах Олександрії, Світловодську, Кіровограді й Знам'янці.

У місті залізничників, до речі, в жовтні проводитиметься свято газети «Молодий комунар». Його треба зустріти не такими, як сьогодні, показниками по передплаті. Та й як вони будуть кращими, коли на таких великих підприємствах Знам'янки, як енергодільниця залізниць, сирзавод, міськпобуткомбінат, дистанція сигналізації зв'язку, залізобетонний завод не оформлено жодного приміщення. А час не жде.

НА БАТЬКІВЩИНІ КОРИФЕЇВ

прозела недавно свої гастролі група акторів Київського обласного українського музично-драматичного театру імені П. К. Саксаганського. Артисти побували в Новоукраїнському, Добровеличківському та Голованівському районах.

З радістю і в той же час з почуттям високої відповідальності ставимось ми до гастрольних поїздок на Кіровоградщину, — говорить секретар парторганізації театру В. Релін. — Адже цей край — батьківщина сім'ї Тобілевичів, корифеїв українського театру. Одним із членів цієї сім'ї є П. К. Саксаганський, ім'я котрого наш театр носить ще з 1937 року.

Саксаганці не вперше гостують у Голованівському районі. Під час останньої гастрольної декади театральні показали 10 вистав для дорослих і стільки ж — для дітей.

Проблеми збереження людської пам'яті, честі порушені у мелодрамі «Мамина хата» О. Карпенка

(режисер народний артист УРСР І. Рибчинський). Герої прагнули (і це їм не погано вдалося) розкрити духовний світ людини землі, що ввібрала в собі всю її красу і душевну чистоту. В той же час засуджується духовна убогість, міщанська психологія.

Та, мабуть, найбільше запам'яталась голованіцям лірична комедія «Любов і голуби» драматурга В. Гуркіна (режисер О. Свиридов). Тут порушуються деякі проблеми сьогодення.

Юні глядачі самі стали активними учасниками подій казки «Маленька Фея» В. Рабадана і разом з акторами перемагають-таки злі чари Фути-Нуті.

Виконавцями головних ролей у виставах були Н. Ковтун, С. Кам'ярук, М. Кучер, В. Релін, Г. Собода, Н. Філіпенко, Л. Дудник, Ю. Гаєвський та інші.

Як гості з Києва, так і трудівники району залишилися задоволені гастролями.

В. АНДРЕЄВА,
Голованівський район.

ОБОВ'ЯЗОК

ПОДЯКА

Білих Вісі, що загубилася у високих ще зелених очеретах, широка долини. Посередній сріблявий пензеличкий ставок. Над берегом у травах пасеться колгоспна череда. Зіспершес на пісок, на пригірку стоїть пастух Григорій Дмитрович Печенурин. Ніби проста і звичайна у нього робота. Але любить він її. Вчасно пожене тварин на водой, і там, у таборі, ще довго не кидає корів — домагає дояркам роздавати корми.

Сім'я у нього велика. Всіх дітей змалку припадає до праці. Отут, на фермі, поруч з ним трудився і старший син Володя. Тепер він служить у Радянській Армії. Як відтїджав з села, батько дав наказ: «Служи добре, сину. Бережи нашу Вітчизну».

Недавно під нього прийшов лист:

«Дорогі мої рідні! Служба в мене йде нормально. Я щасливий, здоровий, чого й вам усім бажаю».

Ще писав про друзів своїх — росіян, білорусів, грузинів, що вони у всьому, як одна сім'я.

Розправляє плечі літній пастух, теплі промені грають у його очах. Хіба такому не порадієш? А ввечері, коли вернувся додому, дружина Грина сразу зустріла словами:

— Нам від командування Володьки — лист. Тривожно забилось серце. Що там у конверті? Лист наперу. І велика радість: подяка!

«Подяка рядовому Печенурині Володиміру Григоровичу за віддані успіхи в бойовій і політичній підготовці, за віддану військову дисципліну і бездоганну службу в рядах Збройних Сил СРСР».

Впевнений, що він і надалі буде служити прикладом зразкового виконання свого патріотичного обов'язку перед нашою великою Батьківщиною — Союзом Радянських Соціалістичних Республік. Командир військової частини».

У лейтенанта відзначили на фермі зібрання волон, тваринників, щоб обговорити Завернення Радянського уряду про продовження чортів на випробування атомної зброї. Всі вони схвалювали його, до уряду.

А секретар парткому попросив Григорія Дмитровича прочитати лист від командування. Хай знають там, за океаном, як мир бережуть наші сини».

...Понад пензеличким ставом у травах пасеться колгоспна череда. Зіспершес на пісок, стоїть пастух Григорій Дмитрович. Над ним сяє сонце і марно сине небо. Небо, що його бережуть Володимир і його вірні друзі.

М. СТОЯН.

с. Панчеве,
Новоміргородського району.

Ліній МХ
Виступи

«ПЛЕТЬСЯ РІКОЮ»

Під таким заголовком в «Молодому комунарі» від 10 липня 1986 року був опублікований рейд обласного штабу «Комсомольського прожектора». В матеріалі йшлося про грубі порушення правил відпуску пального на деяких автозаправочних станціях обласного центру.

Відповідь на критичний матеріал надіслав началь-

ального управління по забезпеченню нафтопродуктами І. А. ГОРБУНОВ. Він повідомив, що газетна публікація стала предметом гострої розмови в колективі Кіровоградської нафтобазі. Принципово оцінено дії працівників АЗС, які допустили порушення правил відпуску нафтопродуктів. Оператори О. Лашинін та О. Курбатов звільнені з роботи. Операторам С. Гринишій, О. Фролову оголошено сувору догану. А. А. Роменьському — догану.

Газетний матеріал, повідомив далі І. А. ГОРБУНОВ, обговорено в Черкаському територіальному управлінні. Звернуто увагу директора Кіровоградської нафтобазі В. Л. Мішеніченка на недобросовісність подіб-

Таким подарунком похвалиться мало яка школа. Перед самим початком навчального року учні села Трепівки Знам'янського району стали учасниками свята Нептуна з приводу відкриття у їхній школі плавального басейну. Цей подарунок дітям зробив місцевий колгосп «Маяк», щоб росли вони фізично здоровими і міцними.

На знімку: на святі Нептуна з приводу відкриття басейну. Фото С. ФЕНЕНКА.

СПІШІМО

Біля магазину «Дитячий світ» вирував шкільний балар. Молоді продавці у фірмових халатах з комсомольськими значками та «батьків» у кінці однієї черги — сивий чоловік з паличкою, на грудях — орденський планки.

— А ви ж чого позад усіх? — запитує в нього. — Он же оголошення... — То таке оголошення... — Тоді вже й я уважно перечитав яскравий напис на картоні. І сам здивувався: «Піналіди» — учасники ВОВ обслуговують в першу чергу». Гірко стало за те «ВОВ». І тільки воно вже було продовжувати розмову...

Згодом спробував уявити людину, котра вперше віддала розпорядження винищувати ці скорочені і тому образливі не лише для фронтовиків, а й для кожного з нас трафаретні. Священні слова, що гордо символізують непереможений подвиг народу, чия глухота замінила чинним скороченням. Думаю, моральна глухота почала працювати на зразок ланцюгової реакції проти структури нашого мислення, формувати стереотипи духовного провинціалізму: мова, у нас люди не горді — й так розуміють. Та зникнуть святими словами і не помітні, як збайдужі до людини.

...Зима. Заметіль. Снігу — ледь не по вікна. Учнів однієї з шкіл Знамя обійшли кілька вулиць. Виявляли фронтовиків, сім'ї загиблих воїнів, котрим потрібна тимурівська допомога. Список склали швидко. Та через поспіх хтось з дівчаток в заголовку поставив оте скорочення «ВОВ». І ніхто з педагогів не звернув на це уваги. Дрібниця? Але минули епізодині діти забули про своїх підшефних. Уже ж... відшукувалися.

Можливо, ми, дорослі, винні у тому, що найкращі дитячі пориви не знаходять конкретної адреси, виявляються холостим пострілом. Значить, нам усім бракує вміння організувати життя піонерських і комсомольських організа-

цій так, щоб саме в рідному колективі реалізувалися і непосидючий характер, і вдумлива вдача, і творче горіння кожної юної особистості. Реалізувалися б у конкретних, не ігрових, вже сьогодні корисних для суспільства справах.

ТВОРИТИ

Бо ж робиться не по собі, коли бачиш, як, виходячи із шкільного двору, хлопець похитцем знімає з ший червоний галстук і ховає його в дипломат. Мовляв, за шкільним поворотом — вже інша людина. Значить, встиг за своїм від когось з дорослих уроку формалізму, правила життя з двома обличчями.

Мабуть, саме такі «розчаровані» хлопці зі Знамянської середньої школи № 1 цодня прямують вулицею Харківською, де поряд із двоповерховими будинками стоїть і старенький будиночок солдатської вдови Марії Федорівни Маткової. Цихлий паркан, хвіртка — на дрітину. Відсутність силіної руки відчувається у всьому. Взяти б їм у руки молоток та цвяхи. На уроках же і позакласних годинах часто кажуть: «Поважайте! Дізнайтеся!».

На всій вулиці — десять таких будинків. Та на воротах жодного з обійсть ветеранів війни чи їх вдов не побачиш зірочок — символів доброї і діяльної пам'яті...

Ці люди звикли жити скромно. І тепер їм це так вже й багато потрібно. М. Д. Бевзницький попиляти б дрова. Та в міському комбінаті комуніальних підприємств прикрилися бривованим аргументом: «Дрова нестандартні». Д. Г. Чукатові і шлях до аптеки задовлати вже нелегко. М. М. Таран і Є. О. Чорноморець не завжди знаходять вирощені за продвотами до магазину. Чотири місяці прикутий до ліжка інвалід війни М. Г. Лоскутов. І за цей час у його домі набиралося чимало справ.

— Прийшов би хто з допомогою — я бун би вдячний, — каже піяково колишній солдат.

А не ж ми повинні щодня дякувати таким людям за їхній життєвий подвиг. Дякувати своєю пам'яттю і постійним піклуванням. Турбуючись про них, не лише віддаватимемо свій борг, а і збережемо моральне здоров'я наших дітей. Наспівімо ж творити добро.

Очевидно, в міській СШ

№ 1 могли б показати чимало планів заходів, письмових доручень і графіків роботи тимурівців. Та не знають про ці папери солдатові вдови М. П. Петрушенко, А. І. Ворона. Їм би побачити тимурівців у

ДОБРО

своєму дворі. І не часто, хоч раз на тиждень. Не поспішають і комуніальники завести вестерпан і вдовам вугілля, дрова, надати інші послуги...

А як справи в сусідніх мікрорайонах? «Молодий комунар» вже писав про байдужість, виявлену в Знамянці до ветерана праці, матері і дружини загиблих воїнів Г. С. Янчук. Після втручання газети дещо змінилось. Раз на місяць до будинку жінки приїждять авіалавці. Профком локомотивного депо станції регулярно заванозить вугілля. Хотілося б, звичайно, й далі перелічувати добрі справи. Та, на жаль, їх немає. Хліб і молоко бабусі Янчук доводиться купувати щодня самій. Для старої людини це вже проблема. Вугіллям піч не розпалить, а дров, скільки не просила, жодна організація чомусь не береться завести. Цеподалік локомотивне депо, де в свій час сумлінно працювала Г. С. Янчук. Членення комсомольська організація. На цій же вулиці Транспортний — дістанції північних споруд і будівельно-монтажний поїзд 704. Такий комсомольський силі — горі здангати. А стара жінка бідається, що сажу в трубіній

ДАВАЙТЕ ЗАМИСЛИМОСЯ

кому потрібен, поладити водопровідний кран у дворі, відремонтувати ліхт... Після газетної публікації до її дому заходило чимало відповідальних осіб, і обіцянок чула немало. У тому числі й про те, що піонер їй допомагатимуть. Тільки з того часу з міському комсомолу сюди ніхто не приходив і школярів Ганна Степанівна ніяк не дочекається.

У другого секретаря Знамянського міського комсомолу Антоніні Філопенко пробую з'ясувати, скільки тимурівських загонів діє в школах міста. Як працюють вони влітку? Чи практикується індивідуальне шестро над ветеранами? Врешті, чи є в міському списку ветеранів та сімей загиблих? І жодної конкретної відповіді. Ра-

дити звертатися із такими запитаннями у школи. Там знають...

Хлопчик, дівчатка й сьогодні залюбик читав книгу А. П. Гайдара про Тимура і його команду. Куди ж зникла націленість на конкретні діла?

А, може, починає в нас, дорослих? Не завжди відгукуються на чужий біль. Ось і в дитячє серце не б'ється тривога, коли бачать безсилу старість. Будемо гарні будинки, асфальтуємо полів'я, зводимо гаражі й дачі, витрачаємо час на біганину за модними речами. Пам'ятається і в роботі справжнє діло підіймати гучними словами. А поряд з однією сусідки, нікому хвіртку лівяхом прибити. Випики ж дітей — то часто лише відбиття нашої поведінки. Вони своїм свіжим поглядом помічають те, з чим ми змирнілися, до чого звикли. Від нас вбирають у свою особистість хороше і, на жаль, погане...

— Мамо, а хто такі ВОВ, — голосно запитала дівчинка в одному з кіровоградських магазинів. І всім, хто був поряд, стало піяково. Але неграбне оголошення так досі й не зникло...

В. В. НУЖНИЙ.
м. Знамянка.

Іван БРАТЧЕНКО.

(Закінчення. Поч. у №№ 94, 95, 96, 97, 101, 102, 104 за 7, 9, 12, 19, 23, 28, 30 серпня, № 105 за 4 вересня ц. р.).

Попереду були наші танки. Коли до них лишалося метрів сто, Арсен зупинився, прислухався до голосу. «Наши! Наши!» — радісно забилось серце, і він крикнув: — Хлопці, дороти, допоможіть, ми поранені танкісти. Ніхто не озивався, і Сніжко знову повторив. — А не брешеш? — нарешті пролунав голос. — З якої частини?

— Вісімнадцята танкова бригада! І знову настала тиша. Потім доносилось кілька голосів. Хтось крикнув:

— Ви, поранені танкісти, де ви там? — Ось навпроти вас, за сто метрів, — відповів Сніжко. Танкісти спочатку почули кроки, а потім побачили групу білців — їх було шестеро. Одні, підійшовши близько, освітили поранених зеленим світлом ліхтарика.

— О, та ви й озброєні, — сказав він, побачивши у молодшого лейтенанта гвинтівку.

— На трьох одна. У фашиста рекувізували, — відповів Сніжко.

І взявши гвинтівку, що лежала на землі поруч з двома довгими розсохами, піби між ними перевіряв магазинну коробку й так лайнувся, що всі здивувалися.

— Ви уявляєте: з останніх сил инбивався, ледве повз, а гвинтівку не кидав, бо ж кругом німі, в будь-яку мить могла знадобитися. А вона, виявляється, без патронів.

І, чортихнувшись, Арсен кинув її вбік.

— Ні, зброю, навіть трофейну, викидати не можна, — сказав той же боець і, присівши ліхтариком, підібрав гвинтівку.

Танкісти доставили в сапашину стрілецького полку, промили їхні рани, перев'язали.

Знову Арсен у санітарному поїзді. Стукають колеса вагонів, поїзд лишається міста, село, ліси. Поїзд іде в глибини тил країни. Не спав Арсен ціла доби, але сон не брав і тепер. Боліла рана, піднялась температура. Думаю про те ж, що й тоді, після поранення біля села Петрушки: незрозумілий я, чотири рази уже поранений, більше в госпіталах, ніж воюю. Думки, думки. А сон не приходить, хоч треба заснути, бодай трохи відпочити. Сказав про це сестрі. Дала спокійного, ослаблений організм здався. І припав Арсен до страшний сон.

У сусідньому дворі готувалися молотити снопи. Цього року не ціном, а важким ребристим кам'яним котком, або гарманом, як його називали в селі. Притягли гарман двома кілками, почали готувати на подвір'ї тік. Вистругали землю до травиночки, розрівняли, полили водою, почекали, поки земля добре висохне. Потім ладосили снопи, розв'язували, рівномірно розстелили. Аж тільки тоді пустили пару коней, запряжених у коток, водили їх по колу, а коток своїми ребрами вимолоджував зерно.

Спостерігав сесмірничий Арсен за цією роботою і дуже захотілося йому поводити коней. Дозволили, дали в руки ремісничий повідок і він, тамуючи в грудях радість, мaledькими крукми задріботів по селомі.

Досі сон був, як і колись, насипав. А далі пішли страхотня. Пролунав якийсь незрозумілий звук. Арсен сніткнувся і впав, гарман боляче притиснув ногу. Коні кудись зникли, зникли люди, один він лежить і ніяк не може вивільнитися з-під кам'яного котка ногу. Потім і двору не стало, він опинився в житі, на гарячій землі. Пекло зверху, знизу, з усіх боків — кругом пекло. Хотів крикнути, гукнути когось на поміч, але немає голосу, щось перехопило подих. Спробував втекти з цього пекла, але ж коток так придавив ногу, що не вивільнитися. Болить нога, пече тіло, здається, ось-ось задихнеться. Хтось його торсає. Арсен прокинувся і, ще не опам'ятавшись від страшного сну, сказав:

— Гарман

— Що-що? — спитала медсестра, яка сиділа біля нього на самоборній лавці.

Пі Арсен, сплячуши на неї сповисеними болю очима, розказав їй свій сон. А, розказавши, відчув полегшення...

Від прифронтової зони до Чіти поїзд ішов понад два тижні. Часто зупинявся, пропускаючи зустрічні поїзди, що йшли на фронт. Арсен подовгу засиджувався біля вікна, дивився на поїзди, що проходили мимо, раді їм, що йшли на захід. На залізничних платформах відійшли під брезентами танки, зачехлені гармати, «екатюші», що нагадували собою монитори. Їхнали ешелони з боеприпасами, з білцями. На брезентах, під якими були «екатюші», відійшли розмашені написані слова, якими в той час жили всі: «Вперед на захід!», «Смерть німецьким окупантам!». Радів Арсен зустрічним ешелонам і з гіркотою думав: йому, напевне, не доведеться воювати — перебіло ступню, нога напухла, мов валишок. А як хотілося брати участь у штурмі фашистського лігва — Берліна! Скільки повоювати, скільки пережити горя і в заключний період війни бути осторонь — цього Арсен не уявляв собі. Він думав про те, що рантом після госпітально його не візьмуть у танковий війська. «Що ж, не візьмуть танкістом, запрошують у ліхоту, — міркував він. — Хай я не зможу патиснути погані на міркувані, зате зможу патискати на спусковий гачок гвинтівки».

Чим далі лишалася Волга, тим більше виднілись ліси і Арсен переконувався в тому, що розповідалося в шкільному підручнику: яка несебязна його країна!

Промчали за півториною віком дні. Промчали і степи, і Волга, і ліси, що розкинулись на гігантських просторах, а поїзд від і від їх у глибині тил. Тільки в Чіті гурбоглина медсестра, яка всю дорогу супроводжувала поранених, сказала:

— Ну, ось і прийшли. Тепер нас розвезуть по госпіталах, а я назад перетинатимусь — на фронт, за пораненими, за вашими братами-соколами.

ВОЛЕЙБОЛ

ЗА ПУТІВКУ НА СПАРТАКІАДУ

Трибуни спортивного комплексу Світловодського заводу чистих металів... ли заповнені панауважливими волейболіст-тут завершувалися матчі заключного етапу фінального турніру першості Міністерства освіти УРСР серед команд дівчат 1971—1972 років народження — вихованок дитячо-юнацьких спортивних шкіл.

Північ дві години попередні змагання в двох підгрупах, де виступили переможці зональних першостей, що проходили протягом літа в містах Луцьку, Дніпропетровську та Донецьку.

Вже перші поєдинки показали, що боротьба за перемогу буде гострою, адже ряд команд розраховували свої виступи

з запасом очок, здобутих на змаганнях у зонах.

Успіх у підгрупах мали команди Северодонецька і Закарпаття. Їм і довелось зустрітись у фінальному матчі, який визначав чемпіонський титул. Ного виборили вихованки тренера Запорізької ОДЮСШ № 1 Зінаїди Санькової.

Майже дві години тривав матч за третє місце, де верх над спортсменками ОДЮСШ № 2 міста Запоріжжя взяли одеситки.

Після земничан — вихованки тренера відділення поліболу Світловодської ДЮСШ Володимира Кулішова були лише шостими.

І. КАРАНТ.

м. Світловодськ.

Заступник секретаря комсомольської організації Гайворонського тепловозремонтного заводу Валентин Тиманівський працює на цьому підприємстві інструментом методом з фізичної культури. Він створив на заводі групу здоров'я, а який регулярно, двічі на тиждень, займаються 15—20 чоловік. Вечорами Валентина можна бачити на стадіоні — як тренера футбольної та волейбольної команд. До складу цих команд входять молоді робітники й з інших підприємств та установ міста.

Ініціативний комсомолец був одним з організаторів районних спортивних змагань цього року, в яких взяли участь дев'ятнадцять футбольних команд. Кубок району виграла команда, яку тренує Валентин Тиманівський.

На знімку (зліва направо): граці футбольної команди токар заводу металоінструментів Сергій РУДИЧ, учень токаря ГТРЗ Олександр СНИЦАР та їхній тренер Валентин ТИМАНІВСЬКИЙ.

Фото В. РУДЕНКА

«Хіллесова п'ятка»

САТИРИЧНО-ГУМОРИСТИЧНА
СТОРИНКА

ГУМОРЕСКА

Романтична історія

Вони зустрілися ранньою весною, коли на деревах прокльовується пізня зелень, а в юні серця влучаються стріли Амура.

Він зрозумів, що вона саме та, про яку мріяв, яку сподівався рано чи пізно знайти. Вона подумала, що, може, це й не зовсім той омріяний лицар, проте хлопця годяться.

Вони стали бавити часом разом, разом мріяли, разом дивилися на далекі зорі, яких через вуличне освітлення не було видно. На п'яту зустріч він зробив спробу освітлитися в коханні, та вона сказала, що так буденно його освітлення не приймає, що він мусить це зробити по-лікарськи. Тоді він десь щось вичитав, щось вигадав сам, після чого стає на одне коліно, прикладає руку до серця і, розхвалюючи її нроду, мовить ніжні, красиві слова, сповнені кохання. Вона мило посміхнулася й поцілувала його в маківку голови.

Наступної зустрічі вона запитала, чи буде він їй вірним, як Дон Кіхот Дульсинеї, чи зможе пронести цю вірність через усі випробування і чи готовий на честь її здійснити різні подвиги. За тиждень він прочитав «Дон Кіхота» і при черговому побаченні запевнив: буде вірний, пронесе і здійснить.

Потім вона запитала, що якби їхні батьки були лютими ворогами, як Монтескі і Капулетті і заборонили їм зустрічатися, чи згоден він був би разом з нею піти із життя, як Ромео з Джульєттою. Він знав історію Ромео і Джульєтти, чув про їхні трагічне кохання, що ось уже чотири століття хвилює мільйони сердець, і відповідав, що їхні батьки ворогами бути не можуть, оскільки незнайомі між собою, що тепер батьків ніхто не питає. А молоді самі все вирішують і сповідають батьків у останню мить. Проте вона заперечила: що всяк на світі буває: батьки можуть злязати зустрітися в міському транспорті, наступити хтось комуся на ногу чи неслухом заштовхнути і посваритися, як Галушка з Часником. А там уже й до заборони закоханим зустрічатися — недалеко.

Він сказав, якщо так трапляється, — буде готовий разом з нею випити трукуну.

І тоді вона запитала, чи згоден він її виховати з батьківського дому, як На-

зар Стодолл Галю. Він ніколи не чув ні про Галю, ні про Назара, і за її порадою поїхав до сусіднього міста, де в театрі ставили класику, а повернувшись, запевнив — виховати зможе.

На це вона сказала, що те викрадення не романтичне, що він мусить з'явитися до неї у призначений час, співати під гітару серенади, й вона спуститься до нього по мотузній драбині. Він заперечив, що з балкона першого поверху, який вона називає бельэтажем, запросто може прийняти її на руки. Що співати серенади під гітару не вміє, хіба щось наспівувати, проте щодо драбини вона була непохитною, а на санітарія, згнітивши серце, погодилася.

Він пішов до господарського магазину, придбав вісім мотків білизняної шворки і шість качалок, сів на мішку мотузину драбину.

Дату викрадення вона весь час відтягувала. Нарешті, призначила. Того вечора, після двадцять третьої години, він згинув, ховався під балконом, на свистуючи мелодію «Все можуть королі». Майже щохвилини виглядав, чи не з'явиться вона, щоб миттєво розгорнути мотузину драбину, яку завбачливо ховав у великій спортивній сумці. Та у вікнах і балконних дверях не світилися, стояла повна тиша і ніхто шарудіння її не порушувало.

Минула година, дві, три, пішла четверта. Замерзши, як цуцик (була пізня осінь), він останній раз глянув на темні вікна і пригнічений поплентався додому. До ранку не зімкнув очей, на роботі був не уважним, і, діждавшись кінця робочого дня, швидко поспішив до злогомого будинку. Двері квартири в якій вона жила, були опломбовані.

Він узяв у розпуку, щоденно ходив на місце їхнього колишнього побачення, бродив навкруги будинку (в тій квартирі вже жили інші мешканці) і все шукав... шукав...

Летіли дні за днями, минав місяць, за ним другий, минула осінь, нинішній зима. І коли вже був зовсім відчай, випадково напад на її слід у новому мікрорайоні в протилежному кінці міста.

І прийняв рішення...

Саме в рокину їхньої першої зустрічі, в педілю вранці він прийшов до неї й на подив усіх домашніх пручав їй мотузину драбину.

Феофан ЛУЗАН.

Як розбити гору?

Капітальний ремонт ремонтно-будівельного управління № 3 об'ємом будівництва почало 1 лютого минулого року. Багато води втекло з відтоді, чимало змін сталося в житті (особистому житті ремонтників, зокрема, — майстер В. Волков, відповідальний за ремонт, став за цей час виконробом, наприклад), але... Ремонт не закінчено. І продовжуємо сьогодні його ми самі — мешканці.

Те, що астигли зробити будівельники, за рік набрало такого вигляду, що страшно глянути. Перетворилися стіни й стеля: побілка «постріляла», поспілася. Груба так потріскалася, що відвалилося недавно кілька величезних шматків...

А починався ремонт так: приїхали будівель-

ники, привезли «козлів», відрі... і поїхали. Чекали ми їх, чекали... Поїхала сама в управління. Раз, і другий, і третій. Прислали штукатурів. Через два тижні залишили роботу, бо забрали штукатурів на інший об'єкт. Знову я навідалася в управління...

Перед Новим роком прийшли з управління перевірити якість ремонту. Зробили висновок, що ремонт не закінчено, що треба доповісти керівництву.

Всю зиму й весну наступного року в управління я навідувалася по два рази в тиждень. Але дарма. Тому на сімейній раді вирішили — самим треба закрити рукава.

Коли справа дійшла до впорядкування подвір'я, бачимо, що удвох не

вправимося. А управління й не збирається, хоча в кошторис ремонту вписано й такий пункт. Знову постукалась. Через два тижні прислали двох робітників, привезли бетон. Бетону не вистачило. Та ще, як на гріх, поламався бетонозавод. Минув місяць.

Кому жаліться? До кого звертатися? Порадили: в міськжитлоуправління. Прийшли співробітники: подивились, записали. Минуло два тижні.

І ось позавчора... Приходжу з роботи, а перед будинком — гора бетону. Майже заховав, і нікого. Залишити бетон на ніч — вранці не доведеться відбивати молотком.

До третьої години ночі розрівнювали гору, розбиваючи затверділий бетон. Ремонт продовжується...

М. ВІННИК.

м. Кіровоград.

БУВАЛЬЩИНА

З МАНДРИВНОГО ЩОДЕННИКА

29 серпня, Кіровоград

Іду до Бобринця. Ще не їду, ще чекаю на платформі автобуса, якого чомусь немає досі, хоча мав би бути п'ятнадцять хвилин тому: о 14.50 відправляється за графіком.

Первують люди. Бігають. То в автовокзал, то на платформу: де автобус, де водій?

— Та він опіо в диспетчерській живо розмовляє з дівчатами.

Це дядько заспокоює людей.

— А мені ж ще і з Бобринця в село добиратись, — бідається бабуся.

— Там теж запізнітьесь — все буде в порядку, — знову заспокоює той же таки дядько.

З диспетчерської водій вийшов веселий, пританцювочний:

— Не хвилюйтесь, мадяни, у графік вклялися!

Біля хлібзаводу зупинились. Водій подався до гастроному, зачинивши двері. Повернувшись через 10 хвилин з повною господарською сумкою.

Бабуся ж умлівала:

— Не встигну на автобус.

За Компаніївкою під колесами щось зашаруділо, в вікна дихнуло смолою. Ремонтуєть дорогу.

— Може, на ґрунтову з'їхати? — подав хтось голос. — Ой же машини обминають смолу...

Водій вперто вів автобус смольною дорогою. Він доганяв графік.

Графік ми не догнали. Зате на автобус було лобом глинути: увесь в чорних смольних крапах!..

Моя сусідка зітхнула: — Хто ж це його мити буде?

І співчутливо подивилася на водія. Та він спокійно пританцювочний, попрямував у диспетчерську.

31 серпня, Бобринець.

Іду з Бобринця. Ще не їду, а чекаю на платформі, хоча мав би бути в дорозі. Повезе мене он той автобус у смольних крапах. Чекаю побачення з водієм.

П. ДОВБЕНКО.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

Вітаємо з першою зупинкою учнівської молоді Кіровоградського міського комітету Національного фронту і завідувача відділом спортивної і оборонно-масової роботи Кіровоградського міського комітету Олександра ДОВГОПОЛОВА з одруженням.

УСМІШКА

Провчили

— Телевізор увімкни, Тату, нам, будь ласка, — Просьба донька і сини. — Йде «Вечірня казка»! А татусь о тій порі Носом став клявати, Тож промовив: — Казкарі! Всі вже вклялись спати! Через день уся сім'я Батька жде до столу. Той не йде. Екран сія — Першість там з футболу. Враз підірвалася дочка, Подивилася скося.

Й телевізор вимика В батька з-перед носа. — Що зробила ти мені! — З місяця той скопився. — Адже бачиш ти чи ні — Я футбол дивився! Обізвався малюки: — Тату! Футболісти Зголодніли, як вовки, І пішли всі їсти.

Любов ГНІДЕЦЬ.

с. Тишківка, Добровеличківський район.

Селянка в міській їдальні

Взявши супу «по-селянськи», Тітка сьорбала журно: «Певно, думають, селяни — Це набиті дурні. Певно, бовдурні не сміють Готувати страву. А на селян напускають Преподану славу. Ні, цей суп не по-селянськи, — Тітка підвелася, — «По-педачому» він зветься, — І геть подалася.

Б. ЧАМЛАЙ.

ЛАКОНІЗМИ

Описки

самописки

Багатограшний кут. Дари давайні. Дошкульне виховання. Дядько йому радий. Ні за які труші. Приписна істина. Рох-група.

Віктор ВЛАСЮК.
м. Кіровоград.ПРЕДСТАВЛЯЄМО АВТОРІВ
«АХІЛЛЕСОВОЇ П'ЯТИ»

У вирій

Вийду на вулицю ранком І загляну від зодгаду, що через мить Хата, наче манишну, Поправить фіранку. Відштовхнеться призьбою — полетить.

Ірина Мироненко,

журнал «Препор», № 9, 1984 р.

Вийду з хати, стану, подивлюсь. Вийде і сусідка, дід Порфірій: «Бачиш, — скаже, — ондечки, Ірусь... Хати вже збираються у вирій? І твоя вже скоро полетить. Залишивши на кілочку глечик. Заспіває чи заклекотить Пісню ні гусину ні лелечу. Затремчу, залякну і стою... І мовчу — ні пари з вуст, — сумую. Що ж тепер робити, — думаю, — Де ж це я тепер перезимую?»

Пародія на пародію

Все можливе на цій планеті, І даремно ти кривив губи. Дропоруб виростає в поета... І буває — співає сокира, От співає, ну що їй відієш.

А якщо ти ні разу не витреш Од сокири змореного чуба, То не витреш чесного вірша...

Тамара Журба.

Все можливе. Хоч рубя та щиро Я скажу, осяваючи даль: Делікатна це штука — сокира! Що там скрипка, трембіта, рояль?.. Коли стукіт од лісу долине Симфонічним акордом — «бабах» — То немовби моя серцевина Геть пропизає Моцарт і Бах.

Анатолій Бортняк,
«Веселий ярмарок», 1983 р.

Іо дарма, що хорей, амфібрахій Так у мене й бринять на губах. Симфонічні мелодії Баха Краще автора слухаю. Ах!.. А коли я, римуючи сміло, Пририму до «баха» «бабах», То самого мене — мого тіло — Геть і наскрізь пронизує страх. Як зачую сокиру — ще гірше В серцевині той страх оживає. Хай не лають поети, як вірші Порубаю усі на дрова.

Олека НЕКРАСА

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

На чолі редакції —

НАША АДРЕСА:

316050. МПС,

м. Кіровоград,

вул. Луначарського, 36.

БН 00796.

Обсяг 0,5 друк. арк.

Індекс 61103.

Зам. № 483.

Тираж 60 800.

Газета виходить в вівторок, четвер, суботу

Друкарня Імени Г. М. Дмитрієва
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.